

15 Oct. 1919.

No. 20.

24e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Elk man, welke een roeping heeft om te bedienen aan de inwoners der wereld, was voor dit hooge doel verordineert in den Grooten Raad des hemels, eer de wereld was.

Joseph Smith.

Goddelijke Openbaring een noodzakelijkheid.

Door MOLLIE HIGGINSON, Ogden, Utah.

In Openb. 22:18 lezen we deze woorden: „Want ik betuig aan een iegelijk die de woorden der profetie dezès boeks hoort: Indien iemand tot deze dingen toedoet, God zal over hem toedoen de plagen die in dit boek geschreven zijn.” Omdat nu deze woorden geschreven zijn in het laatste hoofdstuk van den Bijbel, verklaren velen dat daarmede alle openbaring heeft opgehouden en dat alles, wat de Heere ooit voornemens was aan de menschen te openbaren, binnen den omslag van den Bijbel vervat is.

Nu laat ons de schrift verder onderzoeken. In Mal. 3:6 vinden we de volgende woorden: „Want Ik, de Heere, word niet veranderd.” Wat beteekend dat? Eenvoudig dit: Indien de Heere onveranderlijk is, dan kunnen wij met vertrouwen verwachten, dat Hij in onze dagen zal doen wat Hij in het verleden gedaan heeft. Indien dit zoo is, dan is de beste manier om te weten te komen wat wij in deze laatste dagen van Hem te verwachten hebben, te overdenken wat Hij in vroegere bedelingen deed.

Toen de Heere den mensch schiep, plaatste Hij hem in de Hof van Eden. De geschiedenis der wereld neemt daarom een aanvang in deze vreedzame hof, ongeveer 4004 jaar voor Christus. De moderne wijze van voedselbereiding was in die dagen onbekend, en ook het gebruik van electricische lichten verleidde de mensch niet om den nacht als dag te misbruiken; de oorspronkelijke bewoners der aarde leefden een eenvoudig leven, nuttigden eenvoudig voedsel, en, bij gebrek aan kunstlicht, begaven zij zich bij het ondergaan der zon ter ruste. Een gevolg daarvan was dat zij langer leefden, en we

vinden in deze eerste Evangelie-bedeeling Adam, Henoeh, Methusalah en Lamech, de vader van Noach, allen levende in dezelfde tijd, Lamech, Noach's vader, vijf-en-zestig jaar oud zijnde, toen Adam stierf. Dit zoo zijnde, was er geene behoefte voor eene nieuwe openbaring van God, waardoor men Hem kon kennen. De kennis van het bestaan van God was van Adam, die met God wandelde en in de Hof van Eden met Hem sprak zooals een vriend met zijn vriend spreekt, overgegaan tot op Lamech, de vader van Noach. Deze deelde deze kennis mede aan zijn zoon Noach, welke 1050 jaren na Adam geboren was.

Heel weinig is ons geopenbaard geworden aangaande het volk, dat tot dezen tijd op aarde leefde. Wij weten dat de zonde overheerschend was en dat Satan's macht hoogtij vierde. We weten eveneens dat sommige van de bewoners onder de meest rechtvaardigen behoorden, welke ooit deze zondige globe betreden hebben, want Henoeh en zijne stad waren zoo goed en rein, dat de aarde hen niet langer houden kon en God hen weg nam.

Dan kwamen de dagen van Noach, en toen hij zeshonderd jaren oud was, was het volk zoo goddeloos geworden, dat maar zeer weinig kennis van God en Zijn Evangelie onder de menschen gebleven was, en daarom openbaarde God Zichzelve opnieuw van den hemel aan Noach en gebod hem uit te gaan en het volk te waarschuwen, dat, indien zij zich niet bekeerde van hunne goddeloosheden, Hij hen allen van de aarde zou wegvagen door eene machtige vloed. Doch het volk bespote deze eerwaardige profeet en ging voort een vroolijk leven te leiden, zooals zij het ongetwijfeld noemde, totdat de Heere het niet langer toestond en de vloed over hen kwam en hen allen verwoestte. Dit was ongeveer 2350 jaren voor Christus, 1650 jaren nadat de eerste mensch op aarde geplaatst was. Deze eerste acte in het drama der wereldgeschiedenis werd afgespeeld op het Amerikaansche vasteland en duurde, zooals reeds opgemerkt, ongeveer 1650 jaren.

Nu veranderde het tooneel. De tweede acte voert ons met Noach en zijne familie in de ark naar het Noordelijk gedeelte van Arabië, op het Oostelijk halfond. Nu, Noach was wel op de hoogte der geschiedenis van des werelds eerste bedrijf en hij leefde 350 jaren na den vloed, en was bekend met Terach, Abraham's vader, of, om correct te zijn, Noach leefde op aarde toen Terach geboren was en nog 128 jaar daarna, zoodat, als verondersteld wordt, Abraham geboren werd toen Terach 130 jaar oud was, Noach slechts twee jaar dood was toen Abraham het levenslicht aanschouwde. Toch, niettegenstaande dit feit, was Terach een afgodendienaar, zooals de meesten, indien niet allen, van het volk, waaronder hij leefde in Ur der Chaldeën.

Chaldea werd bewoond door de nakomelingen van Cham, welke

het priesterschap niet konden dragen, en dit feit geeft reden voor hun afgodische toestand. Waar Noach woonde toen hij stierf, is niet bekend, doch het was zeer waarschijnlijk in een of andere plaats, verwijderd van Chaldea, waar Melchizedek hoogepriester was, daar Melchizedek later op Abraham het priesterschap verzegelde. Melchizedek was een nakomeling van Sem, evenals Abraham, en alleen de nakomelingen van Sem hielden het priesterschap.

Nu, de Heere had een groot werk voor Abraham te doen, en daarom werd met hem eene nieuwe bedeeeling geopend, beginnende in den tijd dat de Heere aan hem verscheen, hem gebiedende zijns vaders huis te verlaten en naar een land te gaan waarvan de ligging hem toen nog niet getoond was. Abraham was 75 jaar oud toen de Heer aldus aan hem verscheen, en het feit, dat niemand anders dan zijn vrouw en zijn neef Lot gewillig waren om hem te vergezellen, bewijst voldoende hoe weinig geloof het volk van zijn tijd hechte aan zijn bewering, dat de Heere aan hem verschenen was. Deze nieuwe bedeeeling begon ongeveer 1920 jaren voor Christus en duurde zowat 430 jaar, tot den tijd van Mozes. In die tijd had het meerendeel van het volk, dat 400 jaar in gevangenschap onder de Egyptenaren had geleefd, zich wederom aan afgoderij overgegeven en het werd voor den Heere noodzakelijk Zich opnieuw te openbaren, en zodoende verscheen Hij aan Mozes in het brandende braambosch en hersteelde het Evangelie onder het volk, dat voortaan bekend werd als de kinderen Israëls. Mozes, zooals bekend, ontving van den Heere vele openbaringen, zoowel van verledene als toekomstige dingen en op zekeren dag schreef hij deze woorden: „Gij zult tot dit woord dat Ik u gebied, niet toedoen.” (Deut. 4:2). Wat zou er echter van het overige gedeelte van den Bijbel terecht komen, indien wij dezelfde beteekenis aan deze woorden hechtten als de wereld doet aan de woorden van Johannes den Openbaarder?

Nu, de Mozaïsche bedeeeling duurde tot aan den tijd van Christus, 1490 jaren. Tijdens deze bedeeeling hebben vele machtige profeten geleefd en des Heeren stem was menigmaal van den hemel gehoord geworden. Geen gebeurtenis van eenig belang greep plaats, zonder dat de Heere haar niet eerst door Zijne heilige profeten geopenbaard had. De woorden van Amos 3:7 zijn geen ijdele woorden. „Gewis de Heere zal geen ding doen, tenzij Hij Zijne verborgenheid aan Zijne knechten de profeten geopenbaard hebbe.”

De zondvloed was door Noach voorspeld geworden, de gevangenschap in Egypte was door Abiaham voorspeld. Mozes profeteerde over het beleg van Jeruzalem, dat in het jaar 70 na Christus plaats had. Jesaja en Jeremia voorspelde de Babylonische ballingschap. Al de profeten profeteerde aangaande de komst van Christus, doch, vóórdat die dag kwam, was Israël verstrooid geworden naar onbekende

oorden en Juda was afvallig geworden van het ware geloof, zijnde hen niets dan een doode vorm overgelaten.

Daniël had de opkomst en het verval voorspeld van de vier keizerrijken — Babylon, Perzië, Griekenland en Rome. — en de gevolgelijke verdeeling der wereld in koninkrijken. Nu, eene nieuwe bedeeing stond op het punt ingeleid te worden en wederom vinden wij hemelsche boodschappers sprekende tot den mensch op aarde, en Johannes de Dooper kwam voort om zijn zending te vervullen als voorlooper van Christus. Zeker zou iemand te verontschuldigen zijn, die de gedachte koesterde dat de gansche wereld haar Zaligmaker met open armen zou ontvangen. Maar neen! De geschiedenis verhaalt zijn verschijning en leven in dezelfde bewoordingen als zij dit doet van de andere profeten en het volk. Zijn ongeëvenaarde offerande bracht in de wereld geen groote opschudding teweeg. Wel is waar werd de nieuwe bedeeing op dezelfde wijze ingeleid als met alle andere bedeeingen het geval was, door openbaring en profeten van God. Maleachi, de laatste profeet in de Mozaïsche bedeeing, schijnt ongeveer 400 jaar vóór Christus geleefd te hebben, en vanaf dien tijd tot aan de verschijning van den engel aan Zacharias, de vader van Johannes, waren de hemelen voor den mensch gesloten, in zoverre het 't Oostelijk halfmond betreft; doch weer werd communicatie hersteld en wederom gaf de mensch geen gehoor, zoodat ongeveer vierhonderd jaar nadat Christus Zijne Kerk op aarde had gesticht, alle verbinding tusschen God en den mensch opnieuw verbroken was geworden. Ter inlichting van hen, die niet bekend zijn met de geschiedenis van het Boek van Mormon, moge dienen, dat in zoverre eenig verslag aantoonde, die communicatie op het Oostelijk halfmond met den dood van Johannes den Openbaarder op het eiland Patmos heeft opgehouden. Een Kerk van Christus bestond echter op het Amerikaansche vasteland tot ongeveer 400 jaar na Christus en communicatie met God werd gedurende dien tijd door hare profeten genoten, doch in 't jaar 420 na Christus had ook deze opgehouden.

Toch blijven de woorden van Amos van kracht: „Gewis de Heere zal geen ding doen, tenzij Hij Zijne verborgenheden aan Zijne knechten de profeten geopenbaard hebbe,” en zoo, in 1820, toen de Heere op het punt stond eene nieuwe bedeeing in te leiden, teneinde de wereld voor te bereiden voor Zijn tweede komst, deed Hij hetzelfde als Hij altijd heeft gedaan, sedert de wereld in haar bestaan rolde. Hij openbaarde Zijn woord aan Zijn dienstknecht de profeet, en die profeet was Joseph Smith. Gij gelooft het niet? Dat kan ik niet verhelpen. Gelooft gij al het andere wat ik heb geschreven? Het eene is even zoo waar als het andere. Luister naar rede! Indien iedere andere belangrijke gebeurtenis aan iemand op aarde werd bekend gemaakt vóór zij plaats greep, en de Bijbel dit duidelijk bewijst, hoe

kunt gij ooit veronderstellen dat de grootste gebeurtenis sinds de geschiedenis der wereld begon kon plaats hebben, zonder voorafgaande openbaring? Gij zegt dat profeten hielden met Christus op te bestaan.

Maar is dit wel waar? Hoe was het dan met den engel, die, nadat Christus gekruisigd was, aan Johannes verscheen? Onderzoekt de schriften, denkt voor u zelve, en zie of gij niet gedrongen zult zijn, evenals met mij het geval was, toe te geven dat Joseph Smith was en is een profeet van God. Er was eenmaal een tijd dat ook ik dit idee bestreed en met sectarischs leerstellingen schermde, maar, nu het spinrag van vooroordeel van mijn verstand is weggevaagd, aanvaard ik de leerstellingen van den Bijbel, welke duidelijk aantoonen, dat openbaring noodzakelijk is en zal zijn, juist zoolang als onze wereld bestaan zal.

Naar Jan Ligthart's Opvoeding.

(Ingezonden.)

Weet u, wat een van de grootste smarten in 't leven is?

De dësillusie.

Met droomoogen gaan we de wereld in. Neen, we zien aanvankelijk niet een objectieve realiteit. We zien onze eigen droomen; onze eigen illusies. We zien de werkelijkheid onder de heerlijke kleuren van onze mooimakende verbeelding. De menschen om ons heen, we zien ze als welwillende, oprechte, hartelijk-gezinde naturen, aan wie we ons vol vertrouwen kunnen overgeven. De vogels in de blauwe lucht, we zien ze als louter genietende, zalig zwevende door een zonnige atmosfeer. De wolken, de bloemen, de vlinders, we zien ze als stukjes verrukkelijk leven. En zoo zijn we overal omringd door de schoonheid en de heerlijkheid, die *in* ons schijnen, en die uit onze met mooidheid gevulde ziel naar buiten uitstralen. *In* ons is de zon, die de wereld verlicht. *In* ons de poëzie, die vale werkelijkheden met kleurigen glans overdekt. *In* ons de liefde, het vertrouwen, de toewijding, die we met zoo naieven waan aan anderen toedichten. *In* ons ook het heerlijk besef van eigen reinen lust, nobelen wil en onverwinbare kracht.

Met droomoogen gaan we de wereld in. Maar nu komt de ervaring. Het vertrouwen in onze medemenschen wordt geschokt: ze blijken niet welwillend, oprecht en hartelijk gezind. En we vallen ons zelf zoo bitter tegen: onreine lust leidt tot onedel willen, en die „onverwinbare kracht“ blijkt ijdele inbeelding reeds bij de eerste ernstige verzoeking. De lieflijkheid in de natuur, het leven van bloemen en vlinders en vogels is schijn: daar heerscht meedoogenlooze wreedheid

in die kleurige wereld van zon en zang. Onze oogen gaan open en zien, wat er is en niet meer wat de phantasie er had getooverd. De illusie verdwijnt voor de ervaring.

* * *

De zon was onder. Haar brandende liefde voor de Aarde, was het niet offervaardigheid, die in zelfverbetering, uit zelfvernietiging het heil van de Aarde bereidt? Háár brand — ons leven. Doch is dat leven ons geluk? En waar is de wijsheid dan, die het aldus beschikt heeft, dat we ons geluk moeten vinden in een leven vol smartvollen strijd?

Van het mysterie der Liefde in het mysterie der Wijsheid. Zoo tasten we rond in mysteriën.

De heuvel voor mij lag al in duister verzonken. Alleen de schrale dennen er boven op teekenden nog hun angstige, schrille, zwarte lijnen op den achtergrond van donkerend blauw.

Toen zag ik voor mijn verbeelding een anderen heuvel. Hij verhief zich nabij Jeruzalem. En boven op dien heuvel drie kruisen. En aan die kruisen menschen met uitgespreide armen, als roepende ten hemel.

Een van de drie had de Liefde gekend. Zijn leven had anderer zaligheid beoogd. En niet slechts de zaligheid van wie hem lief waren, van vader en moeder, van vriend en verwant, maar van allen, van allen. De zaligheid ook van zijn vijanden. De zaligheid van gansch de menschheid.

En voor die zaligheid had hij alles ten offer gebracht. Naar geen vrouw ging zijn begeeren, geen kind behoefde zijn naam en zijn beeld te dragen. Geen rijkdom, geen roem, geen heerschappij was zijn lust. Er stroomde uit hem een stroom van liefde, die zelfs den duivel had kunnen verteederen, den duivel, dien hij niet liefhebben, doch wel met zijn liefde naderen kon.

Sterkende met zijn kracht, wat in zwakheid verloren moest gaan, was zijn leven één offerande geweest, één toewijding, levende Liefde. Doch nu was zijn einde nabij. Zijn kracht was gebroken. Zijn taak was bijna volbracht. En ik hoorde Zijn stem: „Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten?”

Hij kende de Liefde. Hij was Liefde. Maar de Wijsheid, die het kruis noodig acht om tot den kroon te voeren, die in de diepste smart de Liefde haar hoogste hoogte doet bereiken, die Wijsheid riep hij om antwoord. Doch zij zweeg.

Alles om mij was donker. De hemel was vol sterren. De duistere dennen reikten nog de vragende armen omhoog.

En in mij was het ten volle bewust:

Wie de Liefde wil, aanvaarde het kruis.

En die de Wijsheid wil, volge den weg der Smart.
 Door Liefde tot Lijden.
 Door Lijden tot Wijsheid.

Rijmpreekjes.

No. 26. Boodschap bestellen.

't Gesprek liep over redevoeren, toen één als volgt zich hooren liet: 't Feit dat een man zijn tong kan roeren, verzekert zijn succes nog niet; dat maakt hem nog geen vruchtbaar preeker, één die zijn boodschap goed bestelt; vaak denk ik, luistrend naar een spreker, aan wat men van een knaap vertelt.

Die knaap wou graag besteller wezen aan 'n Nieuw-Yorksche telegraafkantoor. Hij vroeg den *manager*, maar deze vond hem wel wat te klein er voor. Hij ging hem echter tòch probeeren en sprak: „Hier is een telegram voor *Black & Stone*, van welke heel vaak een niet-besteld-klacht kwam.

Maak jij je proefrit dáár, m'n jongen." En nauwlijks is hij uitgepraat, of 't jongetje, op zijn fiets gesprongen, verdwijnt in het gewoel der straat. De *manager* hervat zijn schrijven, vergeet èn knaap èn *Black & Stone*, tot een bericht hem doet verstijven, een haastig woord per telefoon.

„De *manager* . . . ? 'k wou u vertellen . . . u heeft een jongen uitgestuurd . . . bij *Black & Stone* moest hij bestellen . . . hij zei hij was maar pas gehoord . . . Dit is de *janitor* . . . die jongen . . . wel, *Black & Stone's* kantoor was dicht . . . Hij mócht niet, maar heeft aangedrongen . . . 'k trok mijn revolver . . . 't was m'n plicht . . .”.

„Maar man, je hebt toch niet geschoten! mijn goede hemel, spréék toch, vlug!” „Nee, maar . . .”—met horten en met stooten — 'k wou m'n revolver graag terug!” Mij dunkt, vervolgde de verteller, dat dan een prediker pas sláágt, wanneer hij is een goed besteller der boodschap die hij mededraagt.

Daar zijn er die hun doel nooit raken met al hun pracht van woordenpraal, wijl andren diepen indruk maken, hoewel gebrekkig met de taal. Men oogst geen roem met taalgebreken, maar 't hart dat zèlf niet brandt van gloed, zal nooit een ànder hart ontsteken, al weert de tong zich nòg zoo goed.

De hoofdvereischten voor een preeker? Zielslicht, gemoedsverzekerdheid en geestdrift! Taalpracht baat geen spreker, noch voordrachtskunst, mits wijs beleid zorg' dat zij nimmer 't spreekdoel worden, maar 't hooger doel steeds àlles geldt. Wilt ge besteller zijn? u gorden? Uw *boodschap* vóór uw *kunst* gesteld!

FRANK I. KOOYMAN.

De Overzijde.

De Overzijde! Zoo kort een pad schijnt het voor mij,
 Te wand'len naar dat vreemde land, de Overzij.
 Vreemd? Neen toch niet vreemd; want het is voor mij geworden
 Het Thuis van hen die ik zoo innig lief had;
 Dàt maakt het mij bekend, zoo eigen, en zoo lief.
 Gelijk het verre land, dat minder ver ons schijnt
 Als vrienden van ons derwaarts zijn gereisd.
 't Ligt zóó nabij, dat, is soms klaar mijn blik,
 't Mij is als zag ik 't glanzig-wazig strand.
 Ik weet — ik voel hen die van mij zijn heengegaan, —
 Dat ze nabij soms zijn, genoeg nabij om mijne hand te raken,
 En dikwijls denk ik: ware ons oog slechts niet omfloersd,
 Wij zouden 't óm ons heen bevinden, 't land van de Overzij.
 Niet denken kan ik, dat die dag zoo vreeselijk zal zijn,
 Als 'k van deez' schoone aarde uit zal reizen
 Naar dat roeg schooner Landschap van den dood
 En voegen mij bij hen, die ik verloren heb
 Maar in mijn droomen telkens weer bezit.

'k Heb deze wereld lief. Toch zal ik gaarne gaan
 Om te ontmoeten de geliefden die mij wachten, ja mij wachten.
 'k Sta nimmer bij een doodebaar en zie
 Het zegel van den dood gezet op welbeminde trekken,
 Of 'k denk: „Alweer een om mij te begroeten
 Als ik zal oversteken 't grensgebied, gelegen
 Tusschen dit land en dat and're, aan dien Overkant,
 Alwéér een om die Overzijde schoon voor mij te maken.”
 Zoo is daar voor mij in den dood geen angst, dien ik zou vreezen
 En heeft het graf verloren zijn victorie.

Het is slechts 't overzeilen, bij een zachten wind
 En met een vast gelaat, van een klein stukje zee,
 Om dan de onzen op den oever wachtende te vinden,
 De onzen, schooner nog en liever dan voorheen.

(*Bouquetje Dogmatiek.*)

Overleden.

Te Schiedam overleed op 7 October l.l. Zuster Margje van Dorp.
 Zij werd 31 December 1849 te Overschie geboren, 11 Mei 1907 door
 Ouderling J. C. Wade te Rotterdam gedoopt en den volgenden dag
 door Ouderling John K. Meibos bevestigd.

DE STER

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
J. J. VAN LANGEVELD.

De verkiezing der Twaalf Apostelen en der Zeventigers in de Kerk.

„En dit Evangelie des Koninkrijks zal in de geheele wereld gepredikt worden tot een getuigenis allen volkeren; en dan zal het einde komen”. (Matt. 24: 14.) „Maar vóór dit alles zullen zij hunne handen aan u slaan, en u vervolgen, u overleverende in de synagogen en gevangenissen; en gij zult getrokken worden voor koningen en stadhouders, om mijn naams wil; en dit zal u overkomen tot eene getuigenis. * * * En gij zult overgeleverd worden ook van ouders en broeders en magen en vrienden, en zij zullen er sommigen uit u dooden. * * * Als nu deze dingen beginnen te geschieden, zoo ziet omhoog en heft uwe hoofden opwaarts, omdat uwe verlossing nabij is (Luc. 21: 12, 16 en 28.)

Onze Heer en Zaligmaker had Zijn twaalf speciale getuigen voor de wereld, toen Zijn Evangelie, ruim achttien eeuwen geleden, aan het gansche mensdóm was overgeleverd. En evenzoo, bij de wederoprichting der Kerk in deze bedeeeling, werden Twaalf Apostelen geroepen en verordineert, om getuigen te zijn van den gekruisigden en verrezen Christus en van Zijn Evangelie, voortgebracht na lange eeuwen van duisternis, en nu hersteld om voor eeuwig te blijven.

De macht, autoriteit en het doel van dit Apostelschap is neergelegd in de openbaring, in Kirtland aan den Profeet gegeven, in het begin van het jaar 1835:

„De twaalf reizende raadgevers zijn geroepen de Twaalf Apostelen te zijn, of bijzondere getuigen van den naam van Christus in de geheele wereld; * * * En zij vormen eenen Raad gelijk in autoriteit en macht met de drie Presidenten (Eerste Presidentschap). De Twaalf zijn een reizende, presideerende Hooge Raad, om in den naam des Heeren te handelen onder het bestuur van het Presidentschap der Kerk, overeenkomstig de instelling des hemels; de Kerk op te bouwen en al de zaken derzelve in alle natiën te regelen. * * * De Twaalf, die uitgezonden worden, houden de sleutelen, om door de verkondiging van het Evangelie van Christus de deur te openen, ten eerste tot de Heidenen en daarna tot de Joden. * * * Het is eveneens de plicht der Twaalf al de andere beambten der Kerk te verordineeren en in orde te plaatsen, overeenkomstig de openbaring.” (Leer en Verb. 107: 23, 24, 33, 35 en 58).

Op Zondag 8 Februari 1835 noodigde de Profeet Joseph Smith Brigham en Joseph Young in zijne woning en luisterde naar enkele van hunne schoone liederen. Zij stonden bekend als goede zangers, doch bij deze gelegenheid verhieven zij hunne stemmen met zulk een wonderbaarlijke kracht, dat de Profeet tot in zijne ziel er door getroffen werd en den Heiligen Geest op zich voelde nederdalen. Joseph had in visioen de broederen gezien, die in Missouri aan cholera gestorven waren, en hij verhaalde het visioen aan zijne bezoekers, zeggende: „Indien ik een woning zal verkrijgen zoo heerlijk als de hunne, zal ik niets meer verlangen.” Hij weende tijdens het verhaal, en kon voor enkele oogenblikken niet spreken. Toen hij zich een weinig hersteld had, zeide hij tot Brigham dat hij een van de twaalf bijzondere getuigen zou zijn en tot Joseph Young zeide hij: „De Heere heeft u aangesteld als president over de Zeventigers”. Geen der beide broeders Young begrepen toen ten volle wat de Profeet bedoelde, maar later leerde zij de beteekenis er van begrijpen.

Op 14 Februari 1835 riep de Profeet een vergadering te Kirtland tezamen van al de mannen, welke het Kamp van Zion gevormd hadden. Hij zeide dat hij geleid was door den Almachtige in het bijeenroepen van deze vergadering. De Ouderlingen, welke de groote zorgen en moeielijkheden van de reis naar Zion hadden doorstaan, zouden verordineerd worden tot de bediening om uit te gaan en de wijngaard te snoeien voor de laatste maal vóór de komst des Heeren. Twaalf mannen zouden gekozen worden als Apostelen om getuigenis te geven van den naam des Heeren Jezus, en haar voort te zenden onder alle natiën, geslachten, talen en volkeren.

Onder de handen van den Profeet werden Oliver Cowdery, David Whitmer en Martin Harris, de drie getuigen van het Boek van Mormon, gezegend met de leiding van den Heiligen Geest, teneinde de Twaalf Apostelen der Kerk te kiezen. De mannen, aldus verkozen, waren allen gelijk in autoriteit, doch eene volgende keer stelde de Profeet een regel in, hoe zij zouden zitten in den Raad, en dat wel volgens den leeftijd, de oudste eerst. En volgens deze regel bestond het eerste quorum der Apostelen in de Kerk van Jezus Christus in deze laatste dagen, uit de volgende Ouderlingen: Thomas B. Marsh, David W. Patten, Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Hyde, William E. McLellin, Parley P. Pratt, Luke Johnson, William Smith, Orson Pratt, John F. Boynton en Lyman E. Johnson.

De Apostelen hadden hunne zending der zaligheid verkregen door goddelijk voorschrift. Hoe zij zich van hunne taak gekweten hebben, laat daarop antwoorden de duizenden uit alle werelddeelen, en van elk eiland der zee, welke de boodschap der zaligheid in hunne eigene talen hebben hooren verkondigen!

Het was een werk, dat verheven was en dat haar stempel drukte

op elkeen, die er in betrokken was. De wereld heeft dit nimmer verstaan. Het succes, dat het systeem van godsdienst mocht onder vinden, hetwelk door Joseph Smith als een verkozen aardsch instrument was opgericht, werd door haar alleen aan de menschen toegeschreven. Joseph Smith zelf was een wonderlijke persoonlijkheid; en het was een gewoonte geworden om de groei der Kerk daaraan toe te schrijven, terwijl beweerd werd dat het groote aantal leden en de toewijding door hen betoond, alleen verkregen werd door zijn buitengewone aantrekkingskracht. Doch hij zelf beschouwde het zoo niet; en het werk, dat door de Apostelen is verricht geworden, geeft voldoende bewijs dat het de Heilige Geest is die bezielde en eveneens de Heilige Geest die overtuigd.

Voor de Twaalven was het niet alleen eene roeping tot het Apostelschap, maar voor sommigen van hen was het ook een roeping tot het martelaarschap.

Van al de Apostelen, toen gekozen, en ook van hen die later gekozen werden, om het quorum voltallig te houden, is niet één ontkomen aan de beproevingen der tijden.

Voor sommigen waren de kwellingen te smartelijk om uitgehouden te worden, de lasten te zwaar om te dragen; en zij weken af van de goede weg, in de hoop rust en veiligheid te vinden temidden van die zondige wereld, waaruit zij geroepen waren om bijzondere getuigen te zijn van den Zoon van God. Dezulken zijn niet langer Zijn Apostelen.

Doch de anderen, met onbewegelijke standvastigheid, zijn voortgegaan om hunne hooge roeping te vervullen onder de schroeiende hitte van vurige vervolging. Joseph Smith was hun aanvoerder en medestrijder in de zaak van Christus. Met hem en na hem hebben velen van hen, met voortdurende en ongeëvenaarde ijver, zich opgeofferd om de taak, welke hen door hun Heer en Meester was opgedragen, te vervullen; zij zijn heengegaan en verheugen zich nu in de door Hem beloofde rust. Met Hem zullen zij en de andere getrouwe Apostelen zegevieren, wanneer de tijd des menschen zal ophouden te bestaan, en wanneer de stem van den Eeuwige het heelal zal vervullen met den donder van Zijne oordeelen. Dan zullen er niet slechts Twaalf zijn; want zij die van God geroepen zijn geweest tot deze heilige roeping, en welke getrouw volhard hebben, zullen, hoewel zij in sterfelijkheid terneder liggen, toch hun Apostelschap niet verliezen; want het verblijft met hen in deze wereld en eveneens in de toekomstige werelden.

De waarheid als eene getuigenis te verkondigen over de gansche aarde, vereischt niet alleen gewilligheid, maar ook sterkte in aantal. En daarom werden de Zeventigers geroepen door goddelijke openbaring. Hunne roeping is het Evangelie te verkondigen en bijzondere getuigen voor de Heidenen te zijn en in de gansche wereld; zij

handelen in den naam des Heeren, onder de leiding der Twaalven, in het opbouwen der Kerk en het behandelen van haar zaken onder alle natiën — eerst tot de Heidenen en daarna tot de Joden.

En zij vormen een quorum, gelijk in autoritett als dat van de Twaalf Apostelen.

Op den 28sten Februari 1835, de Kerk in raad vergaderd zijnde begon een quorum van Zeventigers te roepen uit de leden van het Kamp van Zion en deze gewijde organisatie der Zeventigers was al spoedig betrokken in het haar aangewezen werk.

Zoодоende was de Profeet gezegend met voldoende helpers, welke verkozen waren door den Geest van God.

Op zekeren dag, toen Joseph Smith de Ouderlingen in Kirtland vergaderd had, spoedig na de organisatie van den Raad der Twaalven en der Zeventigers, zeide hij, dat de proef nu geleverd was, dat het doel van de reis naar Missouri nu duidelijk was, en dat God de Twaalven en de Zeventigers gekozen had uit een aantal mannen, welke hun leven hadden opgeofferd en die een even groot offer gebracht hadden als Abraham van ouds.

Verslag van de halfjaarlijksche Groninger Conferentie.

De Groningsche groote halfjaarlijksche conferentie behoort weder tot het verleden. Na vooraf te Leeuwarden, Harlingen en Steenwijk vergaderingen gehouden te hebben op Vrijdag 3 Oct. en 's Zaterdagmiddags voor de Zendingen en 's avonds voor het locale Priesterschap en algemeene ambtenaren te Groningen, waar zeer vele waardevolle woorden werden gehoord van den Zending-President John. A. Butterworth en de Conferentie-Presidenten van Rotterdam, Amsterdam en Arnhem, Ouderlingen Jac. J. van Langeveld, Alvin J. Teuscher en Willem Woltjer, eindigde deze met naar wij hopen goed succes. Zondagmorgen 5 October opende de eerste vergadering volgens afkondiging om 10 uur in de bovenzaal van het gebouw Harmonie door het zingen van Lied 1, „De Dag der Bevrijding”, en door Ouderling Jac. J. van Langeveld werd Gods zegen gebeden. Lied 65 „Eert den Profeet” werd vervolgens gezongen, waarna de President der bovengenoemde Conferentie een hartelijk woord tot de aanwezigen richtte en hun welkom heette, waarop hij het woord opdroeg aan Ouderling Jan J. Roothoff van de Amsterdamsche Conferentie, welke zeide dat de boodschap van Petrus op het groote Pinksterfeest nu even noodig was als voor negentienhonderd jaren, die evenwel door den afval verloren is gegaan maar nu weder als laatste roepstem tot het volk gezonden was. Over elke andere boodschap is de vloek uitgesproken. De organisatie van Christus' kerk zal blijven en moet zijn, totdat

allen de eenigheid des geloofs ontvangen hebben, waarin krachten en gaven niet vreemd zullen zijn. Het gansche menschelijke geslacht heeft deel aan de verzoening en allen kunnen den doop tot vergeving der zonden ontvangen.

De volgende spreker, secretaris der zending, Francis O. Jones, gevoelt zeer de verantwoording voor het spreken van de waarheid, daar der zielenzaligheid er van afhangt. Na de waarschuwing rust de verantwoordelijkheid op dengene tot wie die gericht is geworden. Na de geschiedenis van den Profeet Joseph Smith, en de openbaringen door hem ontvangen, en het herstel van de Kerk aangehaald te hebben, zegt spreker, dat de predikanten van andere secten geen openbaring ontvingen door hun ongeloof daarin, en alleen bij Joseph Smith die gewilligheid daarin gevonden werd; wat ook de reden was dat hem het voorrecht geschonken is, het Boek van Mormon te voorschijn te brengen. Als tusschenzang werd het eerste vers van lied 69 gezongen, „De Heer is mijn Licht”.

Ouderling Oswald Brainich, van de Groninger Conferentie, als laatste spreker, kon door de wetenschap aangaande God en Christus kracht en kennis tot verkondiging en verklaring aangaande Zijn bestaan, ontwikkelen. Zelfs ziet men in de werken der Schepping voldoende bewijs. De imitatie van het werkelijke heeft zijn maker, wat zoo inferieur is, hoeveel te meer dus het volmaakte. De wetten tot orde en regel en verheffing van het schepsel, verkondigen dat er bij Hem geen verdeeldheid te vinden is, waaraan Hij ook vasthoudt. God is een God van Openbaring en van het priesterschap en zonder dit is er geen recht van bediening.

Als slotzang werd Lied 36, „Wat is Waarheid” gezongen. Gedankt door Ouderling Willem Woltjer.

De middagvergadering, in eigen lokaal, opende om half drie met Lied 26, „O, mijn vader”, gebeden door Ouderling Jelle Veenstra, waarna Lied 44, „De Schoone Toekomst” gezongen werd. Ouderling Jac. Berghuis van Arnhem zag de ontwikkeling der wetenschap en industrie en onderneming, die bij godsdienst eerst achter stond ten tijde van Christus, later is de godsdienst in verval gekomen terwijl de wetenschap ontwikkelen bleef; had de godsdienst gelijke tred gehouden, dan zouden we nu geen verdeeldheid hebben. We eerbiedigen Joseph Smith, doch niet gelijk God of Christus, maar als een gezant der waarheid. Ongelukkig is de mensch die het kwaad niet meer bemerkt. Als tusschenzang werd Lied 102, „Het Oprichten des Koninkrijks”, gezongen.

Ouderling Alvin J. Teuscher, President der Amsterdamsche Conferentie, als volgende spreker, zeide: God werkt langs natuurlijke kanalen, door de Profeten en Apostelen, tot de menschen. Het plan van zaligheid is de blijde boodschap waarvoor Christus gestorven is

en geleden heeft. Het is dat wat ons buiten bereik van Satan houdt, en is een troost in alle omstandigheden. Door onzen vrijen wil kunnen we de kwade maar ook de goede weg kiezen. Door de leidende macht van God wordt de hoogere weg gevonden. Als het koninkrijk gevestigd is zal de koning komen, de beginselen van het Evangelie zijn de voorbereidende maatregelen voor die vestiging.

Ouderling Willem Woltjer sprak over onze plichten als leden van de kerk van Christus, voorgevende de'eenigste weg te zijn, die zelfs ook na te komen en haalde aan, om God te dienen moest men hem kennen, en weten hoe en wat Hij is.

Door President John. A. Butterworth werden de kerkautoriteiten voorgesteld, die eenparig door het opsteken der rechterhand erkend werden. Slotzang Lied 53, „Laat Uw Licht schijnen”.

Gedankt door Ouderling Dirk Anjewierden.

De avondvergadering om 7 uur, was weder in de Harmonie, als des morgens en was ook drukker bezocht. Als openingslied werd gezongen No. 103, „De Wereld ligt in 't duister”. Gebeden door Ouderling Alvin J. Teuscher. Vervolgens werd door het koor Lied 91, „Mijn Hoogste Goed”, gezongen.

Ouderling Herbert E. Williams president dezer conferentie, na allen verwelkomd te hebben, zeide, dat wij de boodschap van de Christus nogmaals en voor de laatste maal verkondigen. De naam Heiligen, is als een onderscheiding tusschen de leden van de kerk van Christus, en de wereld. Christus is het hoofd en er is geen anderen naam onder den hemel gegeven. Veroordeeling zonder onderzoek is alleen het werk van dwazen. Het Boek van Mormon is de oorzaak van onzen bijnaam. Wij zijn hier gekomen om het Evangelie der waarheid en ontkoming te verkondigen en niet om vuil gewin, en terwille daarvan willen we alles opofferen en verduren.

Ouderling Jac. J. van Langeveld, President der Rotterdamsche Conferentie, sprak in duidelijke woorden over openbaring, welke gevonden werd in onze getuigenis als de geest van openbaring van Christus. De naam Heilige ademt het, Christus stond er rotsvast door, al onze beginselen stralen die geest uit. De Bijbel die de gansche heilige schrift genoemd wordt, houdt op dat te zijn als God opnieuw van den hemel geopenbaard heeft, daar dat een aanvulling is, en opgeteekend moet worden. Wij hebben nu ook mannen die durven en kunnen zeggen „zco spreekt de Heere Heere” en hun woorden zijn evengoed als die der andere geïnspireerde mannen van vroeger. Het gansche Evangelie berust op openbaring. De waarheid daarvan zal ieder eens moeten erkennen. Dankt de leden voor al hetgeen zij voor hem gedaan hebben, en spoort hen nog in 't bijzonder aan te volharden en stipt te zijn in het betrachten der beginselen, daar het zijn laatste maal zal zijn dat hij in deze conferentie tegenwoordig is.

Als tusschenzang zong het koor Lied 170, „Kom, o Gij Vredevorst!”

President John. A. Buttherworth sloot als laatste de rij der sprekers met krachtige en gevoelvolle getuigenis van de echtheid en goddelijkheid van het Boek van Mormon. Wij hebben, zoo spreker, bestaan, voor wij tot dit leven kwamen en zijn bestemd om den hemel te bereiken. Wij moeten God volgen en nadoen om volgens Jezus woorden te zijn, volmaakt als uw Vader die in den hemel is. Wijsheid in het Goddelijk licht is waarna wij moeten streven, want om in Zijn Koninkrijk te kunnen ingaan moeten wij heilig worden. Goede en edele menschen radieeren goeden invloed. Zoek wijsheid uit de beste boeken, en van al de beste boeken, zijn die welke ons door God gegeven zijn, de beste. Een goed Christen zal geen fouten vinden in het leven en de woorden van Christus. De helft van ons leven zouden we willen geven voor een half uur met Christus in zulke oogeblikken als de Apostelen hadden even voor en na Zijne opstanding. Jezus heeft evengoed de menschen bezocht op het westelijk als het oostelijk vasteland. Las uit het Boek van Mormon van Christus' bediening onder de Nephieten voor, daarna over de zaligheid der kinderen en het lot der zielen dergenen die gestorven zijn. Die het Boek van Mormon leest met biddend hart tot Hem die geeft en niet verwijt, zal getuigen dat het gelijk is aan den Bijbel. Een ieder werd bedankt voor opkomst en medewerking door den leider, en werden aangespoord tot het koopen of leenen van boeken, daar het ons toch niet om geld te doen is. Slotzang Lied 63, „Hoort naar des Profeten stem.” Gedankt bij monde van broeder Jan Aukema, President der Groninger gemeente. Bidden we dat ook hier Gods woord niet ledig tot Hem wederkeere. Een woord van dank is niet overbodig aan het koor en haar jeugdigen leider Jacobus Berghuis Jr. en wij sporen hen allen aan elkander te steunen door trouwe opkomst.

Ondersteuning der wetten,

„Indien er iets is dat onuitwischaar in het hart van elke Amerikaan gegrift zoude zijn, dan is het om de wet te gehoorzamen, te eeren en te ondersteunen,” zeide President Heber J. Grant in een redevoering, welke hij in den Tabernakel te Salt Lake City hield.

Hij zeide dat hij onlangs voor de eerste maal was uitgenoodigd om te spreken over „Utah en de Mormonen.” Dit was te San Francisco, waar hij vijf-en-twintig minuten sprak voor de Commercial club. President Grant zeide, dat de oorlog er ten zeerste in had medegewerkt om de bevolking van Utah in nauwer contact te brengen met hen, die de wereldzaken behandelen. De inwoners van Utah zijn juist zoo vaderlandslievend en ondernemend als eenig ander volk. De onlangs te Salt Lake City gehouden internationale „Conventie of

Rotary," had een zeer gunstig gevolg zoowel voor de staat als voor de gemeente, zeide President Grant. Hij had vele brieven ontvangen van de leden der „International Rotary," waarin allen hun waardeering te kennen gaven voor de gastvrijheid, waarmede zij ontvangen waren. De afgevaardigden waren teruggekeerd met den besten indruk van Utah en hare bevolking. President Grant zeide, dat hij ten eerste verheugd was geweest de vele gouverneurs op die conventie te ontmoeten.

Hij verwees naar een persoonlijk onderhoud dat hij had met Gouverneur Thomas E. Campbell van Arizona, welke hem vertelde van de eerlijkheid en matigheid van het Mormoonsche volk in Arizona.

President Grant zeide, dat, terwijl hij onlangs in San Francisco was, hij een bloedverwant ontmoette van de gouverneur van Idaho. Deze zeide dat de gouverneur hem gezegd had geen aandacht te schenken aan de valsche verhalen over de Mormonen, daar hij hen kende als een volk, dat de wet in alle oprichten eerbiedigde.

„Het groote kwaad van het tegenwoordige geslacht is kindermoord en echtscheiding, doch de beste vruchten in Utah, Idaho en Arizona zijn de kinderen," zeide President Grant. Echtscheidingen komen weinig voor in de Kerk van de Heiligen der Laatste Dagen.

Staking van Predikanten.

Het volgend bericht werd gevonden in de *Deseret News*:

New-York, 24 Augustus. Alleen het plichtsgevoel, de liefde voor en het dienen van anderen, weerhoudt de predikanten van Amerika van het stichten eener Unie: het uitroepen van een staking en het naar de hel laten gaan van het vaderland," zeide Rev. John Roach Stratton in een predikatie, welke hij heden hield in de Calvary Baptist Church. „Iedereen in de wereld is bijna in staking gegaan behalve de begrafenis-ondernemers en de predikanten," voegde hij er aan toe. „Ik veronderstel wij nu aan de beurt zijn. Zeker hebben de predikanten grieven te over wat hun salaris betreft, en als wij zullen meegaan met de geest, welke nu in de wereld heerscht, zullen wij spoedig samenkomen in een vereenigde vergadering."

Wij willen hier alleen bij opmerken dat Jezus de Apostelen leerde: „Gij hebt het om niet ontvangen, geeft het om niet," wat zeer in tegenstelling is met het bovenstaande bericht.

INHOUD.

Goddelijke Openbaring een noodzakelijkheid	Blz. 321	Apostelen en der Ze- ventigers	Blz. 329
Naar Jan Ligtharts op- voeding	„ 325	Verslag halfjaarlijksche Conferentie te Gro- ningen	„ 332
Rijmpreekjes	„ 327	Ondersteuning der wet- ten	„ 335
De Overzijde (Gedicht)	„ 328	Staking van Predikanten	„ 336
Overleden	„ 328		
De verkiezing der Twaalf			